

La nostra posició

Si no fos per les conseqüències doloroses que ha tingut, l'ofensiva contra Catalunya per part d'alguns ministres del Govern provisional de la República, lluny de perjudicar-nos ens faria un bé.

Dintre uns dies es votarà l'Estatut i Catalunya respondrà a l'ofensiva amb una sola veu i sense abstencions. El ministre de Finances ha convençut als escèptics i indiferents. La indignació que el fet ha produït quedarà palesada a les urnes.

Ha vingut l'ofensiva quan menys ho esperàvem, quan creïem que la comprensió i la cordialitat eren paraules plenes de sentit pels homes de la república. Malhauradament s'ha repetit el funest joc de la traveta, propi de la monarquia. Però pensin els d'enllà de l'Ebre que ja han passat els temps de resignació i ajupiment i que si defugen la concòrdia s'imposarà la nostra voluntat malgrat els bons desitjos d'una solució harmònica per la qual propugnem.

Seria lamentabilíssim que els homes de les terres germanes d'Espanya ressuscitessin aquell dilema congriador d'odis "hermanos o extranjeros" que se'ns plantejà anys enrera des de les columnes del diari de Luca de Tena.

La resposta, si el cas arribava, la tenen per endavant amb els tres cents mil vots d'En Macià.

Anirem de braçet amb Espanya mentre la confiança de Catalunya envers els homes de la República no es vegi defraudada; lluitarem amb la màxima energia pel reconeixement dels nostres drets si volen desentendre's del compromís contret.

Som els darrers en voler emprar altres mitjans que no siguin els de la concòrdia, però enfront l'ofensiva centralista no els podríem defugir.

PONCELL

.....
"FOMENT" ES EL DIARI
CATALA MES ANTIC DE
LES COMARQUES TARRA-
GONINES
.....

La bona fe dels catalans

La primera impressió que el Projecte de l'Estatut de Catalunya va produir enllà de l'Ebre, va ésser de gran sorpresa per la seva moderació i pel seu respecte i fidelitat al poder central. Tan estrident devien esperar-lo, que fins tots els Royos Vilanoves varen donar-nos la seva simpatia.

Diem la seva simpatia perquè, fins ara, no sabem que cap castellà, ni aquells que tant simpatitzen amb nosaltres, hagi donat la seva plena

Els castellans tenen, entre altres, l'avantatge que la seva llengua conformitat a l'Estatut.

els permet donar-nos moltes esperances sense comprometre's a gran cosa; i els catalans tenim el cor tan tou que, davant la seva pomposa fraseologia, de seguida ens enternim i de bona fe ens creiem un fet allò que no és més que una galanteria, la qual, moltes vegades es tradueix en una presa de pèl.

En el cas que comentem, encara no han passat els primers moments de sorpresa, llegim que prohoms investits de la màxima responsabilitat dins del govern i dins dels partits polítics, ja es permeten no regatejar-nos les llibertats que demanem, sinó adreçar-nos una sèrie de frases poc cordials i de mal gust.

Ens sembla que aquesta vegada haurem pecat, com sempre, d'excessiva bona fe. Hem demanat el més just perquè ens ho donessin sense discussió, demostrant així, el nostre esperit de concòrdia a tots els pobles hispànics. Es gairebé segur, doncs, que ens regatejaran aquest mínim de llibertats, amb el mateix braó que si n'haguéssim demanat moltes més.

Nosaltres hem ofert un preu limitat, però fix, per tal de demostrar la nostra honradesa i serietat, pensant-nos que tractàvem d'igual a igual; ara, però, és molt probable que l'altra part tingui tracte de paiet i no fóra gens estrany que volgués discutir-nos el preu amb el mateix esperit i els mateixos recursos que usen aquesta especialíssima gent.

Havíem de demanar el màxim, perquè ens concedissin el que realment volíem; ara, havent demanat el just, voldran que diguem l'última paraula i finalment que partim les diferències. No ens espanta, però, l'actitud dels polítics castellans, i tenim la seguretat que el nostre Estatut serà íntegrament aprovat, si els catalans sabem cadascú situar-nos al lloc que ens pertoca.

La primera feina a realitzar és treballar per la difusió de l'Estatut arreu de Catalunya, procurant que del seu contingut se n'assabentin fins els ciutadans de l'últim llogaret. Cal que no quedi cap català que no sàpiga la importància de la seva actuació en aquests moments, i cal que no es perdi ni la més petita força, per tal d'acumular totes les voluntats dels catalans, les quals, en un esforç de conjunt, han d'exigir, si cal, que ens reconeguin les nostres legítimes llibertats. Es arribada l'hora, i hem d'aconseguir-les ara o mai.

Si durant el transcurs de la nostra història, ja els directius, ja el poble, no saberen aprofitar les avinenteses que se'ls presentaren per alliberar la nostra pàtria, avui la immensa majoria tenim consciència de la nostra personalitat i ens donem perfecte compte de la transcendència dels actuals moments, i no serem tan masells que ens deixem arrabassar aquells drets que en mal hora ens varen prendre i que avui gairebé toquem amb les mans.

Si avui l'Estat espanyol és lliure, es deu en gran part a l'esforç i sacrificis dels catalans, i fóra posar un afrontós *inuri* damunt la nostra testa, si el poble català quedés esclavitzat a la República com ho era durant la dinastia borbònica.

Això no pot ésser, ni serà. Cal que ens donguin les nostres llibertats si volen consolidar la República, i aspiren a l'estructuració d'una Ibèria gran.

Catalans: unim-nos i treballem tots plegats per a obtenir-les, i no tinguem cap dubte que el gran dia s'apropa. I si ho aconseguim haurem demostrat que som dignes de viure aquests transcendents moments. i mereixerem l'agraïment de les generacions futures.

Un escut que es resisteix

Sota aquest mateix títol escriu el nostre volgut confrare "Tarragona Federal":

"El públic de Tarragona va comentant un dia darrera l'altre la persistència en mantenir-se en el seu lloc un escut que existeix a l'edifici de la Sucursal del Banc d'Espanya a la nostra ciutat.

Dies després de la proclamació de la República es va col·locar una bastida amb uns draps que tapesin l'escut. Tolhom creia que això presuposava la desaparició immediata del mateix, però no ha estat pas així i ha continuat impertèrrit en el seu lloc.

No volem suposar que això sigui degut a una actitud premeditada ja que allavors hauríem de parlar d'altra manera denunciant el fet a les autoritats constituïdes, però per la desídia que representa valdria la pena que els directors del Banc o aquells a qui correspongui decidissin d'una vegada emprendre les obres necessàries.

Encara volem suposar que si l'enderrocament de l'escut símbol d'ignomínia i opressions no ha estat enderrocat, pot tenir per motiu que no estigui acabat el substitut, però són ja tres mesos que la República porta de vida i en aquest plag si és té un xic de bona voluntat la reforma podia haver estat feta sobradament.

Aquesta opinió nostra és la general de Tarragona i per això ens decidim cridar l'atenció a qui correspongui.

Es precís que l'escut en qüestió no segueixi en peu. Que s'espera la col·locació d'un altre a gust dels qui hagin de decidir, però sigui enderrocat l'existent. Que ningú pugui suposar falta de bona voluntat per part de qui pugui decidir en aquest afer. I no creiem que hagi d'esperar-se la construcció del substitut per enderrocar l'actual.

Esperem ésser complaguts ja que la nostra demanda enclou la veu de la llegítima aspiració de Tarragona."

Corroborem les manifestacions del col·lega pel que fa a la nostra ciutat i creiem no equivocar-nos, en dir que el poble veuria amb gust que s'atengués la nostra queixa.